

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשעט

ערב ש"ק פ' בהר-בחוקותי - כ"ב אייר ה'תשס"ט
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השישים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

IN LOVING MEMORY OF OUR DEAR PARENTS

Reb Yitzchok ben Reb Yaakov Shmuel Nathanson ע"ה

Passed away on 22 Iyar, 5762

Mrs. Malka Chana bas Reb Yosef Nathanson ע"ה

Passed away on 29 Tevet, 5760

ת. נ. צ. ב. ה.

DEDICATED BY THEIR CHILDREN שיחיו

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל חוב' פאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"נ ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר חוב' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שפאל
ו"הקיצו ורננו שוכני עמ"י והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

הוראה מיוחדת מקביעות יום השבת בכ"ב אייר / משיחת ש"פ בחוקותי התשמ"ו

8 זמן הגאולה

מוכרחים לומר שהעולם איננו נורמלי... / הזמן הנוכחי באור הגאולה

10 המעשה הוא העיקר

הצעה ובקשה נפשית לדבר מיוחד ובלתי רגיל / הוראות למעשה בפועל

15 ניצוצות של משיח

הגאולה ישנה כבר והסוסים אינם רואים... / קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

המדור "המעשה הוא העיקר" מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יח"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

צילומי הכתב-יד-קודש מוקדשים

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת יח"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5386

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': 960-0667 (03) • פקס: 960-7219 (03)

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

הקונטרס מוקדש לזכות הילד - חייל ב"צבאות השם"

משה דוד צדוק בן רעות שיי - לרגל הניעו לגיל שלוש וחגיגת ה"אָפּשערעניש"י בשעטומ"צ יח"ד שינדל חסיד ירא-שמים ולמדן לנחיר הוריו וכיק אדיש מהי"מ, וזכה לקבל פני משיח תיכף ומיד ממש!

הגאולה ישנה כבר

הסוסים אינם רואים...

[. .] והעיקר - שכל זה יהי' בזריזות, ויתירה מזה - שאין צורך ב"זריזות" (ששייך לומר רק בענין שצריך לבוא בעתיד, שיבוא באופן של זריזות), מכיון שכבר ישנה הגאולה בפועל, ונמצאים באמצע הענין, ועד לאמצע שהוא באופן של שלימות, ע"ד אמצע החודש, ש"קיימא סיהרא באשלמותא",

ובפשטות - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בתכלית הזריזות, "לא עיכבן המקום כהרף עין", תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ בהו"ב, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

מה שישנם כאלו שאינם רואים זאת...

[. .] ומה שישנם כאלו שאינם רואים זאת - הרי ידוע הפתגם שמחשבתו של הסוס אודות ה"תבן" אינה משנה את המציאות שאודותי' חושבים ה"חכמים" היושבים בעגלה... ואדרבה - תפקידם של ה"סוסים" לסייע ולהביא את החכמים למחוז חפצם, אלא שיש צורך להכות את הסוסים ("שמייסן די פערד") - ב"מקל נועם" כמובן, וכב' הגירסאות שבדבר: (א) להכות את הסוסים כדי שידעו שהם סוסים. (ב) להכות את הסוסים עד שתתבטל "סוסיותם" ("זיי זאלן ווערן אויס פערד"), וזאת - כאשר נמצאים במצב של נשמות בגופים!

(משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

תיכף ומיד ממש רואים שמשח נמצא כבר בינינו

. . "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", וכולם יחד נעשים מציאות אחת ד"קהל גדול", ועד למנין העשירי, ביחד עם השירה העשירית והפרה העשירית ("העשירי יהי' קודש"), ע"י "המלך המשיח מהרה יגלה אכ"ר" - שתיכף ומיד ממש רואים שמשח נמצא כבר בינינו, וכאו"א מראה באצבעו ואומר "הנה זה (המלך המשיח וכבר) בא".

(משיחת ש"פ בהר-בחוקותי, מבה"ח סיון ה'תנש"א - מוגה)

המדור מוקדש לזכות הילד - חייל ב"צבאות השם"

וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ח דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבקובסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

הוראה מיוחדת מקביעות יום השבת בכ"ב אייר

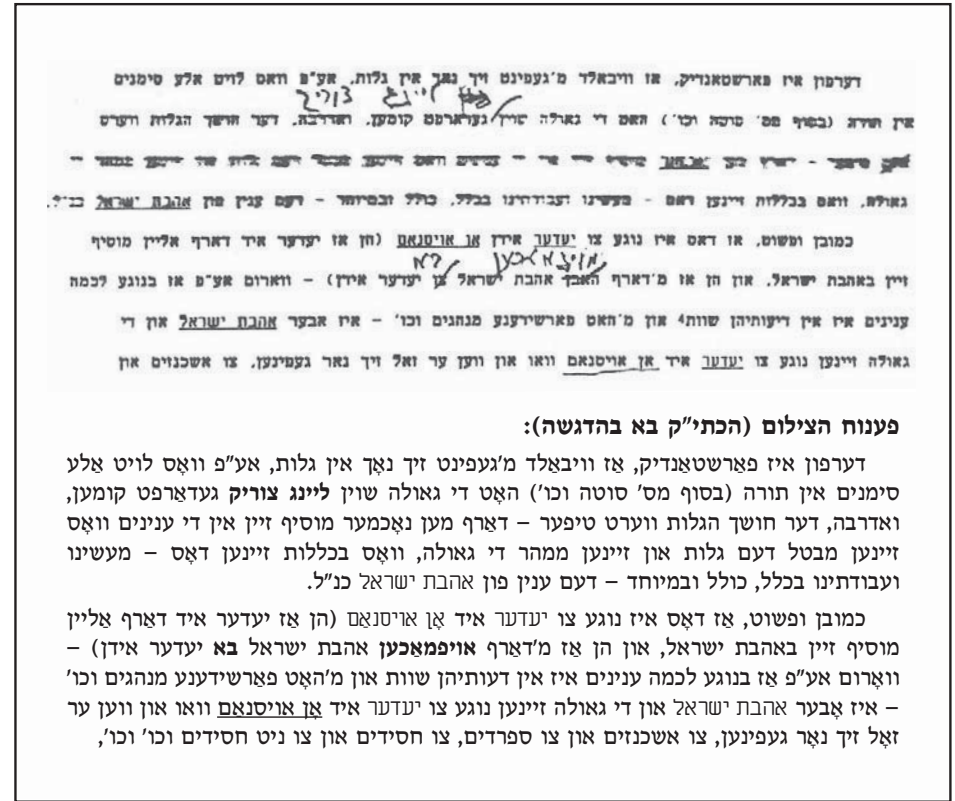
השבת הראשונה שבה לא ירד המן הי' בכ"ב אייר, ועלי' כתוב "ראו כי ה' נתן לכם השבת", ובהמשך - אמירת משה שחלק מה"מן" ישרא "למשמרת לדורותיכם" ● בעמדנו בשבת כ"ב אייר יש ללמוד הוראה מהענינים המפורשים בתורה שישנם ביום זה ● כאו"א צריך לידע שפרנסתו וכל צרכיו בכני חיי ומזוני ריחי נמשכים ע"י ה"דבר אחד לדור" מה' אחד ● כאשר יהודי רוצה שיהי' "דאלאי גלות" ו"משיח נאו" - עליו רק לחפוץ בכך באמת, וזה מקויים מיד בפועל ללא עיכוב זמן כלל, מאחר והענין כבר ישנו פה למטה, ויהודי צריך רק לגלות את זה! ● קטעים משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו - בלתי מוגה תרגום חפשי הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו גו"⁵, [וברש"י:] "וירד להם מן בט"ז באייר ויום ראשון בשבת הי"⁶, וכך ירד המן "בבוקר בבוקר"⁷, עד ש"ויהי ביום השישי לקטו לחם משנה שני העומר לאחד", "כשמדדו את לקיטתם באהליהם מצאו כפלים שני העומר לאחד"⁸, "ויבואו גו' ויגידו למשה", "שאלוהו מה היום מיומים"⁸ [..], ומשה אמר להם "הוא אשר דבר ה' שבתון שבת קודש לה' מחר גו"⁹, "זיניחו אותו עד הבוקר כאשר צוה משה ולא הבאיש גו', ויאמר משה אכלוהו היום כי שבת

א. בקביעות שנה זו חל כ"ב אייר ביום השבת - כפי שהי' בשנה הראשונה¹ בצאת בני ישראל מארץ מצרים². אודות יום זה - שבת כ"ב אייר (בשנת יצ"מ) - ישנה פרשה שלימה בתורה (בפ' בשלח³) פרשת המן [..]. ושם מסופר: "בחמשה עשר יום לחודש השני לצאתם מארץ מצרים" (שזה הי' ביום השבת) הגיעו בני ישראל לבקש אוכל (כיון ש"בו ביום כלתה החררה שהוציאו ממצרים והוצרכו למן"⁴), והקב"ה הבטיח אז "הנני ממטיר לכם לחם מן

(5) בשלח שם, ד.
(6) פרש"י שם, א. משבת פז, ב.
(7) בשלח שם, כא.
(8) שם, כב ובפרש"י.
(9) שם, כג.

(1) שו"ע אדה"ז או"ח סת"ל ס"א. סתצ"ד ס"א.
משבת פז, ב.
(2) ע"ד תהלים קיד, א.
(3) טז, א ואילך.
(4) פרש"י שם, א.

פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

דערפון איז פֿאַרשטאַנדיק, אַז וויבאַלד מ'געפינט זיך נאָך אין גלות, אע"פּ וואָס לויט אַלע סימנים אין תורה (בסוף מס' סוטה וכו') האָט די גאולה שוין ליינג צוריק געדאַרפט קומען, ואדרבה, דער חושך הגלות ווערט טיפּער - דאַרף מען נאָכמער מוסיף זיין אין די ענינים וואָס זיינען מבטל דעם גלות און זיינען ממחר די גאולה, וואָס בכללות זיינען דאָס - מעשינו ועבודתינו בכלל, כולל ובמיוחד - דעם ענין פון אהבת ישראל כנ"ל.
כמובן ופשוט, אַז דאָס איז נוגע צו יעדער איד אַן אויסנאַם (הן אַז יעדער איד דאַרף אליין מוסיף זיין באהבת ישראל, און הן אַז מ'דאַרף אויפמאַכען אהבת ישראל בא יעדער אידן) - וואָרום אע"פּ אַז בנוגע לכמה ענינים איז אין דעותיהן שוות און מ'האָט פֿאַרשידענע מנהגים וכו' - איז אָבער אהבת ישראל און די גאולה זיינען נוגע צו יעדער איד אַן אויסנאַם וואו און ווען ער זאָל זיך נאָר געפינען, צו אשכנזים און צו ספרדים, צו חסידים און צו ניט חסידים וכו' וכו',

קמים לתחי' מיד²³,

ו"ראש המדברים" בהתוועדות זו יהי' - משיח צדקנו, שילמד תורה לכל העם (כולל האבות ומשה רבינו כו')²⁴ - "תורה חדשה מאתי תצא"²⁵, פנימיות התורה, ובאופן של ראי'²⁶,

ואז יהי' גם מנין בנ"י - התוכן דפ' במדבר - בתכלית השלימות, "מנין העשירי"²⁷, ע"י משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון"²⁸,

בעגלא דידן ממש.

(משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו - מוגה)

(23) ראה זח"א קמ, א.
(24) רמב"ם שם ספ"ט. לקו"ת פ' צו, יז, א. ובכ"מ.
(25) זח"א רסב, א.
(26) לקו"ת פ"ג, ג.
(27) לקו"ת שם. שער האמונה פ"ס. ועוד. ומעין זה - בלימוד הזהר, "חיבורא דילך", שהלשון הרגיל הוא (לא כגמרא שגיל (משא"כ במקומות מתי מספר ממש) -

(23) תא שמע", (אלא) "תא חזי", תרגום של ראי' [..].
(27) ראה תנחומא תשא ט. במדב"ר פ"ב, יא. וש"נ.
(28) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

היום לה' היום לא תמצאוהו בשדה", [ופרש"י:] "היו רגילים לצאת וללקוט באו (בשחרית) לשאול אם נצא אם לאו, אמר להם את שבידכם אכלו, לערב חזרו לפניו ושאלוהו מהו לצאת, אמר להם שבת היום. ראה אותם דואגים שמא פסק המן ולא ירד עוד אמר להם היום לא תמצאוהו, מה ת"ל היום, היום לא תמצאוהו אבל מחר תמצאוהו"¹⁰.

אבל אעפ"כ "ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקוט ולא מצאו"¹¹.

ובהמשך לזה כתובה פרשת השבת: "ראו כי ה' נתן לכם השבת על כן הוא נותן לכם ביום הששי לחם יומים גו", "ראו בעיניכם כי ה' בכבודו מזהיר אתכם על השבת שהרי נס נעשה בכל ערב שבת לתת לכם לחם יומים"¹². "וישבתו העם ביום השביעי"¹³.

לאחר-מכן כתוב¹⁴: "ויקראו בית ישראל את שמו מן [כמ"ש קודם ביום ראשון של ירידת המן]¹⁵ (ט"ז אייר) "ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא" [והוא כזרע גד לבן וטעמו כצפיחית בדבש].

"ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' מלא העומר ממנו למשמרת לדורותיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציא אתכם מארץ מצרים, ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העומר מן והנח אותו לפני ה' למשמרת לדורותיכם"¹⁶.

ופרש"י: "בימי ירמיהו כשה' ירמיהו מוכיחם למה אין אתם עוסקים בתורה, והם אומרים נניח מלאכתנו ונעסוק בתורה מהיכן

(10) שם, כד-כה ובפרש"י.

(11) שם, כז.

(12) שם, כט ובפרש"י.

(13) שם, ל.

(14) שם, לא.

(15) שם, טו.

(16) שם לב-לג.

נתפרנס, הוציא להם צנצנת המן אמר להם אתם ראו דבר ה'¹⁷, שמעו לא נאמר אלא ראו, בזה נתפרנסו אבותיכם, הרבה שלוחין יש לו למקום להכין מזון ליראיו".

עפ"ז רואים אנו את הענין המיוחד בתורה שה' ביום השבת כ"ב אייר בשנה היא (שנת יציאת מצרים):

כיון שירידת המן היתה בט"ז באייר, "ויום ראשון בשבת ה'" (כנ"ל), מובן שהשבת הראשונה שבה לא ירד המן – שאודותיו מדובר בפרשה – ה' בכ"ב אייר.

ועל שבת זו כתוב בפרשה – "ראו כי ה' נתן לכם השבת", ובהמשך לזה – "ויקראו בית ישראל את שמו מן", ואמירת משה שחלק מהמן ישאר "למשמרת לדורותיכם".

ב. כיון שצריכים לחיות עם הזמן¹⁷, עם התורה וההוראה של אותו הזמן – מובן שבעמדנו בכ"ב אייר, בקביעות כפי שהיתה בשנה היא שעלי' מדובר בפרשת המן – ביום השבת, יש ללמוד הוראה מהענינים המפורשים בתורה שישנם ביום זה, והוראה לכאור"א מישראל, אפי' לבן חמש למקרא¹⁸ וכיו"ב [.]:

אחד מההוראות שלומדים מהציווי להשאיר את "צנצנת המן" "למשמרת לדורותיכם" – כדי להראות וללמד את בני ישראל ע"י השארת זכר גשמי מהמן, שהענין דהשפעת "לחם מן השמים" נמשך תמיד, "לדורותיכם" (לשון רבים), זאת-אומרת, שהקב"ה נותן להם את פרנסתם וכל צרכיהם במשך כל הדורות, ובכדי שהם תמיד ידעו זאת בדבר שבמוחש – לזה ישנה "צנצנת המן" בגשמיות, שמראה כיצד הקב"ה פרנס את בני' במדבר.

(17) ירמ' ב, לא.

(18*) ראה "היום יום" ב' חשוון. ספר השיחות תש"ב ע' 29 ואילך. ועוד.

(18) אבות פ"ה מכ"ב.

און דאס מסביר זיין צו יעדערן לפי ענינו ולפי אופן הבנתו. טאקע דעם גאנצן אמת פון תורה אמת, אבער דאס גופא נעמט יעדערער לפי הבנתו און לויט די חלקים בתורה וואס ער האט שוין געלערנט (אע"פ וואס ער האט א שייכות צו כל התורה כולה). במילא, אויב יש בו תועלת, איז נישט נוגע דאס איבערזאגן בשמי"א, ווי דערמאנט פריער, אז דער חיוב וגודל הענין פון אהבת ישראל שטייט אין אלע חלקי התורה: אין תושב"כ, תושב"פ, הלכה, אין רמב"ם; אין נגלה דתורה און אין פנימיות התורה וכו' – במילא קען מען מיט יעדערן רעדן לויט דעם חלק אין תורה וועלכע ער האט געלערנט.

דער עיקר איז, אז מ'זאל רעדן בדרכי נועם ובדרכי שלום, און דברים היוצאים מן הלב, ניט מיט נצחנות, און אידאגא, מ'זאגט יענעם, אז ס'איז ניט מיין אייגענע המצאה, נאר איך בין דיר נאר מקור זאלסט אריינקוקן ווי דער ענין שטייט אין תורה, און דו וועסט זיך זיכער קאכן אין דעם מער וויסל

אידו
פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

און דאָס מסביר זיין צו יעדערן לפי ענינו ולפי אופן הבנתו. טאקע דעם גאנצן אמת פון תורת אמת, אבער דאָס גופא נעמט יעדערער לפי הבנתו און לויט די חלקים בתורה וואָס ער האָט שוין געלערנט (אע"פ וואָס ער, ווי אַלע אידן, האָט אַ שייכות צו כל התורה כולה). במילא, אויב יש בו תועלת, איז נישט נוגע דאָס איבערזאָגן בשמי'א ובפרט אַז ווי דערמאָנט פריער, אַז דער חיוב וגודל הענין פון אהבת ישראל שטייט אין אַלע חלקי התורה: אין תושב"כ, תושב"פ, הלכה ורמב"ם, בנגלה דתורה ובפנימיות התורה וכו' – במילא קען מען מיט יעדערן רעדן לויט דעם חלק אין תורה וועלכע ער האָט געלערנט און לערנט.

דער עיקר איז, אַז מ'זאל רעדן בדרכי נועם ובדרכי שלום, און דברים היוצאים מן הלב, ניט מיט נצחנות ח"ו אָדער אפילו בתור רבו ומורה דרך וכו', מ'זאָגט יענעם, אַז ס'איז ניט מיין אייגענע המצאה, נאָר איך בין דיר נאָר מערער זאָלסט אַריינקוקן ווי דער ענין שטייט אין תורה, און דו וועסט זיך זיכער קאַכן אין דעם און נאָך מער וויפל אידן!

הגלות,

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובפרט – שנמצאים עתה בסיומו של השבת, בסמיכות למוצאי ש"ק, "סעודתא דדוד מלכא משיחא"¹⁸,

ואז, בבוא יום השבת הבעל"ט – תתקיים "התועדות גדולה" דכל בני' ממש, "קהל גדול ישובו הנה"¹⁹,

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"²⁰, ו"משה ואהרן עמהם"²¹, ורשב"י עמהם, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שהרי צדיקים (ועד ל"ועמך כולם צדיקים"²²)

תקעא. (20) ישעיה כו, יט.

(18) סידור הארז"ל כוננת הבדלה ומו"ש. פרע"ח שער (21) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.

השבת ספכ"ד. (22) ישע"י ס, כא. וראה סנהדרין רפ"א. רמב"ם הל'

(19) ירמ' לא, ז.

תשובה פ"ג ה"ה.

להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני אהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובמקומות אלו, אשר, מסיבות שונות קשה לעשות כל זה ביום השבת – יעשו זאת בימי החול, בר"ח סיון וכיו"ב (באופן המותר כו').

ב. בודאי יפרסמו את הדברים בכל מקום ומקום,

[ומובן, שבנידון זה אין הכרח לומר את הדברים "בשם אומרים", כי אם, בסגנון שיביא תועלת יתירה בקיום הדברים בפועל ממש¹¹, ובפרט שאין זה דבר חידוש, אלא דברים המפורשים בתושב"כ ובתושבע"פ, ובמילא, כל מי שיתבונן בדבר – יבוא בעצמו למסקנא האמורה, ויעשה זאת סו"ס מפני שכך מצווה שכלו הוא],

ויעסקו בזה ברוב מרץ חיות והתלהבות כו' (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה¹²), בהתחשב עם העובדה שזהו ענין נפשי בנוגע דבר מיוחד ובלתי רגיל כו' (ולכן, גם הדיבור עתה בענין זה הוא בזמן שלא ע"ד הרגיל – לא בסיומה של ההתוועדות, כרגיל בכונן-דא, אלא בהתחלת וראש ההתוועדות), מפני צורך השעה כו'.

ג. ובנוגע לפועל:

כדי שהפעולות בענין זה תהיינה בסדר מסודר ובהצלחה רבה – יש צורך להתחיל מבעוד מועד, החל מפירסום הענין בכל מקום ומקום, ועד לארגון פרטי הדברים בפועל ממש בכל מקום ומקום.

ולכן, מעוררים על כך ביום השבת, "מפקיחין על צרכי ציבור בשבת¹³" – כדי שינצלו את כל ימי השבוע (החל ממוצאי שבת) לעסוק בהכנות הדרושות לכך, באופן ד"כל יומא ויומא עביד עבידת¹⁴,

כלומר, הגישה הכללית צריכה להיות בדרכי נועם ובדרכי שלום ("דרכי שבת"), ובה גופא – כל יום ויום לפי אופן עבודתו המיוחד, "דרכי נועם" מצד מידת החסד (יום ראשון), "דרכי נועם" מצד מידת הגבורה (יום שני), וכיו"ב בכל ששת ימי השבוע,

עד ליום השבת עצמו, ובפרט בזמן "דרעוא דרעוין" שבו – שאז יתאחדו כל המתאספים והמתוועדים די בכל אתר ואתר, "לאחדים כאחד¹⁵,

שכן, אע"פ ש"זמן כניסת שבת . . הוא בכל מדינה ומדינה לפי זמן הימים והלילות שלה", ובמילא, ההתוועדויות שיתקיימו בכל מקום ומקום ובזמן דמנחת שבת לא יהיו למטה בכדור הארץ באותה שעה ממש – הרי מכיון ש"עת רצון שלמעלה" (תוצאה מאחדותם של ישראל) "הוא למעלה מגדר המקום והזמן¹⁶", נמצא, שכל המתוועדים בכל המקומות יתאחדו לאחדים כאחד ממש.

ד. [. .] ויה"ר שקבלת ההחלטה טובה (עוד לפני שיתחילו לעסוק בדבר בפועל ממש) תפעל תיכף ומיד את ה"שכר" השייך לפעולה של אהבת ישראל ואחדות ישראל¹⁷ – ביטול

11) ראה לקו"ש ח"ב ע' 623 הע' 2.

12) ישע"י כט, יג. וראה תניא פל"ט. תו"א ר"פ וארא.

לקו"ת אחרי כו, ד. ובכ"מ.

13) ראה רמב"ם הל' שבת פכ"ד ה"ה. שו"ע אדה"ז שם

ש"ז סי"ב.

14) זח"א רה, סע"א. ח"ג צד, ריש ע"ב.

15) לקו"ת ר"פ נצבים. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1141 ואילך.

16) שו"ע אדה"ז או"ח הל' השכמת הבוקר ס"א ס"ח.

וראה תורת חיים (לאדהאמ"צ) שמות שמט, ב ואילך.

17) ראה תענית ח, ב. שו"ע או"ח הל' תענית סו"ס

ועד כדי כך, שכאשר בני ישראל שאלו בימי ירמיהו "מהיכן נתפרנס" – "הוציא להם צנצנת המן, אמר להם אתם ראו דבר ה' וגו".

ומכך מובן, שכאשר נמצאים ביום השבת כ"ב אייר שבה ה' הציווי ד"למשמרת לדורותיכם" – מודגשת עוד יותר הוראה זו, שלבני ישראל יש בכח לקבל את פרנסתם מלמעלה באופן ד"לחם מן השמים".

ג. גודל ההפלאה שבזה תובן בהקדים גודל העילוי של המן, "לחם מן השמים" (שנשאר לתמיד "למשמרת לדורותיכם"):

במשך ארבעים שנה שהיו בני ישראל במדבר, אזי ללא הבט על-כך שהיו ב"מדבר", הם אכלו והתפרנסו ב"לחם מן השמים", שהי' אמנם "לחם" אך ביחד עם זה ירד "דבר יום ביומו" ונמשך "מן השמים" (מהאורות העליונים שישנם בהמן), והתלבש במזון גשמי¹⁹ שנעשה דם ובשר כבשרם של בני ישראל ונתן להם כחות.

ד. – כמובא בספרים²⁰ – שהם ברכו על ה"מן" ברכה לפני "המוציא לחם מן השמים" (וכיו"ב), ולכולי עלמא – הם ברכו על ה"מן" ברכה לאחרי, ברכת "הזן", כמארז"ל²¹ "משה תקן לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם המן", שכדי לברך ברכת "הזן" זקוקים לא רק למאכל גשמי, אלא גם שהי' כשיעור²². וזה מדגיש עוד יותר שה"לחם מן השמים" ה' מאכל גשמי שהי' בו שיעור ("עשירית האיפה"²³) ונעשה "דם ובשר כבשרו" שעליו עשו ברכה.

19) ראה תו"א פט, א.

20) ראה ס' מאמר שבתות ה' (להרמ"ע מפאנו) ח"ב בתחלתו. ס' חסידים (הוצאת מק"נ) סי' תתת"מ. זח"ב סב, ב ובאוה"ח שם מהרמ"ק. שד"ח כללים אות כ כלל ק. נפש חי (להר"ר מרגליות) לאו"ח סר"ד סי"ג. תו"ש ח"ד בסופו.

21) ברכות מח, ב.

22) רמב"ם הל' ברכות רפ"א. ועוד.

23) בשלח שם, לו. וראה לקו"ש חכ"ו 103.

וה"לחם מן השמים" שירד לבני ישראל במשך ארבעים שנה במדבר פרנסם בכל צרכיהם, כמבואר במדחז"ל²⁴ שהמן "הי' בו מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה כו', אף דבר לא הי' אומר בפיו אלא חושב בלבו לומר מה שנפשו מתאוה הי' הקב"ה עושה רצונו והי' טועם טעם מה שהי' מתאוה".

וה"מן" כלל בתוכו לא רק את הצרכים המוכרחים לקיום האדם – לחם, "לחם לבב אנוש יסעד²⁵", כשמו "לחם מן השמים", אלא גם דברים של תענוג, כמ"ש שהמן הי' "כצפיהים בדבש", שזהו בפשטות ענין של תענוג.

ונוסף לזה כך מובן גם ממדרשי חז"ל הנ"ל "שהי' בו מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה כו'", היינו, שהמן כלל גם טעמים של דברי תענוג.

ד. [. .] ועפ"ז ניתוסף ביאור מדוע דוקא ה"מן" נשאר "למשמרת לדורותיכם", אע"פ שלבני ישראל הי' במדבר גם את "בארה של מרים" וענני הכבוד, ואדרבה – ענני הכבוד היו עוד לפני ה"מן" (מיד לאחרי יצי"מ (בט"ו ניסן), משא"כ ירדת המן החלה בט"ז אייר):

משום שדוקא ה"מן" כולל בתוכו את כל צרכי האדם (מה שלא מצינו בענני הכבוד ובבארה של מרים), "הי' בו מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה כו'", הן דברים המוכרחים והן דברים של תענוג, כנ"ל.

ועפ"ז ישנו גם ביאור מדוע ירדת המן במיוחד היתה בזכות משה רבינו²⁶

– למרות שגם ענני הכבוד אשר היו

24) שמו"ד פכ"ה, ג. מדרש תהלים כג. וראה יומא עה, סע"א. פרש"י בהעלותך יא, ה. שם, ח.

25) תהלים קד, טו.

26) תענית ט, א. וראה מכילתא פרשתנו טז, לה.

ועוד.

הצעה ובקשה נפשית לדבר מיוחד ובלתי רגיל

לשיחה זו צירפנו שלשה צילומים נדירים (מוקטנים) מההגהה הראשונה של "כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על השיחה כפי שהונחה באידיש (נדפסה בלקו"ש חכ"ז ע' 297)

א. [.] יום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מברכים החודש וער"ח סיון, הוא הזמן הכי מתאים להדגשת אחדותם של ישראל.

לאור כל האמור לעיל – באה ההצעה והבקשה דלקמן, **בקשה נפשית:**

ביום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון, בעלות המנחה¹ (שאז מתחיל כבר ענין האחדות דר"ח סיון (כנ"ל ס"ד)) – יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישראל, אנשים ונשים וטף, "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"², "שבת אחים גם יחד", להתוועדות רעים, עד לסעודה כפשוטה³ ("גדולה לגימה שמקרבת") – אנשים לחוד ונשים לחוד (כמובן וגם פשוט),

שבה ידברו דברי-תורה בכלל, ובמיוחד – בעניני אהבת ישראל ואחדות ישראל⁴,

– החל מהמפורש בתשב"כ: "ואהבת לרעך כמוך", וכן בתושבע"פ: "דבי עקיבא אומר זה כלל גדול בתורה", ויתירה מזה: "זו היא כל התורה כולה ואיך פירושה הוא"⁵, וכן פרטי הדברים בספר "משנה תורה" להרמב"ם⁶, ספר "הלכות הלכות"⁷, הלכה למעשה, עד לביאור רבינו הזקן בספר התניא⁸ בגודל מעלת והפלאות הענין דאהבת ישראל, ועד"ז בספריהם של כו"כ מגדולי ישראל שנתקבלו בכל תפוצות ישראל –

כולל – ההדגשה שבדבר, שההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל מבטלת את סיבת

(1) להעיר מהשייכות דתפלת מנחה לגאולה – שבעלות המנחה נענה אליהו הנביא (ברכות ו, ב), מבשר הגאולה. ועאכו"כ מנחת שבת, "עת רצון" – שלימות התענוג דשבת ("רעוא דרעיון") – מעין ודוגמת "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" (המשך תרס"ו ע' תקמב).

(2) ל' הכתוב – בא י, ט.

(3) להעיר שבסעודת שבת כשלעצמה מודגשת אחדותם של ישראל – שגם עם הארץ, אשר, בימי החול פירותיו "דמאי", אימת שבת עליו ואינו משקר, ולכן, יכולים הכל לאכול משולחנו וסעודתו (ירושלמי דמאי רפ"ד. רמב"ם הל' מעשר רפ"ב).

(4) שהרי אע"פ שבכל עניני התורה מודגש ענין

האחדות – "תורה אחת" שנינתה מ"ה' אחד" ל"גוי אחד בארץ" – מ"מ, מודגש הדבר ביותר בענינים שתוכנם הו"ע האחדות, ע"ד "כל העוסק בתורת כו' כאילו הקריב כו'" (מנחות בסופה). ולהעיר גם מסיפור הזהר (הע' 16) שהפעולה דירידת גשמים (הכולל כל הברכות) היתה ע"י אמירת תורה על הפסוק "שבת אחים גם יחד" דוקא – פסוק שתוכנו הו"ע היחוד והאחדות.

(5) שבת לא, א.

(6) הל' דעות פ"ו ה"ג. וראה הל' אבל רפ"ד.

(7) ל' הרמב"ם בהקדמתו לספר הי"ד.

(8) פרק לב. וראה סהמ"צ להצ"צ מצוות אהבת ישראל. וראה קונטרס אהבת ישראל. וש"נ.

כולל גם את הענין שהזמן גרמא – שכאשר יהודי רוצה שיהי "דאלאג' גלות" ו"משיח נאור" – עליו רק לחפוף בכך באמת, וזה מקויים מיד בפועל ללא עיכוב זמן כלל (ואין צורך לחכות אפי' "עד מהרה ירוץ דברו"³⁶), מאחר והענין כבר ישנו פה למטה, ויהודי צריך רק לגלות את זה!

ו. ואפילו כאשר נמצאים בזמן הגלות, עאכו"כ לאחרי חורבן בית ראשון כשגנזו את "צנצנת המן" (יחד עם שאר הדברים³⁷), וצריכים להגיע לאמונה שהיכן-שהוא ישנה במציאות "צנצנת המן" הגנוזה משום שלא רואים זאת בגלוי (כפי שהי' בימי ירמיהו וכיו"ב),

אעפ"כ יש לידע, שהיות ונצטוינו בתורה להשאיר את המן "למשמרת לדורותיכם", לכן גם עכשיו נמצאת "צנצנת המן" בגשמיות העולם (בדיוק כפי שהי' לאחרי שפסק המן ליד בסוף הארבעים שנה כשבני ישראל נכנסו לארץ נושבת), וזה נותן כח בגשמיות העולם שכאו"א יקבל את כל פרנסתו וכל צרכיו באופן של "לחם מן השמים", והגילוי של זה תלוי רק ברצונו האמיתי.

ואדרבה, זה שהיום אי אפשר לראות בגלוי את "צנצנת המן" שהיא "למשמרת לדורותיכם" – צריך עוד יותר למהר את הזמן שבו יקויים הציווי בתורה ד"למשמרת לדורותיכם" בגלוי – בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו,

ובאופן ד"ואולך אתכם קוממיות"³⁸ – "בקומה זקופה" (כמ"ש בפרשתנו³⁹), ע"ד "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"⁴⁰ "כימי צאתך

(36) תהלים קמז, טו.

(37) יומא נב, ב. וש"נ.

(38) פרשתנו כו, יג.

(39) שם בפרש"י.

(40) בשלח יד, ח.

מארץ מצרים"⁴¹, ע"י משה רבינו – "גואל ראשון הוא גואל אחרון"⁴², כשם שמושה הוא ה"דבר אחד לדור" שמעמיד לבני ישראל את כל צרכיהם, והוא שאמר את הציווי שהמן ישאר "למשמרת לדורותיכם" [כשם שהוא נתן לבני ישראל את כל התורה כולה, "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע כו"⁴³ ומכך זה הגיע לכל בני ישראל עד סוף כל הדורות] כך גם בנוגע ל"גואל אחרון" של גלות זו האחרונה.

ולזה זקוקים רק – בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר⁴⁴ – "לצחצח את הכפתורים של בגדי השרד", המדים של "צבאות ה'", זאת-אומרת, צריכים רק שרצונם הגלוי של בני ישראל יהי כרצון הבורא, ורצון הבורא שתבוא כבר הגאולה, וכל זמן שהיא עדיין לא באה הוא (הבורא) מתאבל כביכול על הגלות⁴⁵.

וכאשר בני ישראל רוצים בגלוי את הגאולה, הרי רצונם מקוים מיד (כפי שהי' ב"מן", כנ"ל), ו"כל צבאות ה'"⁴⁶ יוצאים מהגלות, "כימי צאתך מארמ"צ", שאז נקראו בני ישראל בפעם הראשונה בשם "צבאות ה'", ש"יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים"⁴⁶, ו"ביד רמה",

והולכים כולם לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"⁴⁷, ו"ירחיב ה' אלקיך את גבולך"⁴⁸, בעגלא דידן ממש. ■

(41) מיכה ז, טו.

(42) ראה שמו"ר פ"ב, ד. ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש חיי"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

(43) אבות בתחילתו.

(44) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט (שיחות קודש אדמו"ר מוהרי"צ תר"פ-ת"ש (כפ"ח תשמ"א) ע' 95).

(45) ראה סוכה נב, ב.

(46) בא יב, מא.

(47) עקב יא, יב.

(48) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח.

מוכרחים לומר שהעולם איננו נורמלי...

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

הרי נאמר¹ "ועמך כולם צדיקים", ואם כן, כשכל בני ישראל נאספים יחדיו, נעשים כולם לצדיק אחד גדול, "מיוחד שבעדרו"².

וכאשר הם גוזרים ומכריזים כולם ביחד בגלוי ובקול רם שמישח יבוא "נאו" - באנגלית וגם בשפות אחרות, עד ללה"ק ובינתיים גם באידיש [שזו השפה בה השתמשו הבעש"ט ורבותינו נשיאינו, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לאמירת תורה, קבלה וחסידות, כפי שכתוב באגה"ק³] - בודאי שהקב"ה מקיים את הגזירה, "ותגזור אומר ויקם לך"⁴ - שמישח בא "נאו", ו"מיד הן נגאלין"⁵.

וכידוע הסיפור עם הצ"צ, שהתייצב באסיפה בפעטערבורג עם שרי המלוכה, ודיבר לפנייהם בתוקף ובחריפות מתוך מסירות נפש. וכששאלו אותו אח"כ - הרי יש לו עדת חסידים, וכיצד יכול להתייצב כך במס"נ? ענה: שתי תשובות בדבר, בסגנון הש"ס - תירוץ ו"איבעית אימא": (א) יש את הבנים. (ב) כאשר כל היהודים יחליטו ויתאספו כולם יחדיו - הם יכולים לפעול הכל!

ועד"ז בעניננו: כאשר כל היהודים באים יחד ונעשים צדיק אחד גדול, וגוזרים ומכריזים שמישח יבוא תיכף ומיד - ודאי שזה נפעל בפועל למטה מעשרה טפחים,

והולכים ביחד עם משיח צדקינו לארץ ישראל, ושם גופא בירושלים, ושם גופא בביהמ"ק,

והגוים יביאו אותם לשם "כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור"⁶, ויקיים "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מיניקותיך"⁷.

ואזי יהי' העולם נורמלי, לא כפי שהוא עכשיו, כדמוכח מזה גופא שמישח עדיין לא בא - ביאת משיח צדקנו זה דבר נורמלי, ומכיון שמישח עדיין לא בא מוכרחים לומר שהעולם איננו נורמלי -

אזי דבר זה יתבטל ומשיח יבוא בפועל, בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש ובעגלא דידין.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחזקתי ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(1) ישע'י ט, כא.
 (2) יומא לד, ב.
 (3) סכ"ה (קמא, א). וראה לקו"ש חכ"א ע' 446
 (4) איוב כב, כח.
 (5) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
 (6) ישע'י טו, כ.
 (7) שם מט, כג.

להתבונן ולצייר לעצמו את מצב הגאולה

כדי שיהודי יוכל לעבוד עבודתו בלימוד התורה וקיום המצוות כדבעי, צריך להיות מעמד ומצב של מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, שמחה וטוב לבב כו', כמ"ש הרמב"ם בנוגע ליעודים הגשמיים שבתורה (כולל היעודים שבפרשתנו) ש"הבטיחנו בתורה . . . שיסיר ממנו כל הדברים המונעים אותנו מלעשותה . . . וישפיע לנו כל הטובות המחזיקות את ידינו לעשות התורה, כגון שובע ושלוש וריבוי כסף וזהב, כדי . . . (ש)נשב פנויים ללמוד בחכמה ולעשות המצוה כו", וממשיך, "ומפני זה נתאוו כל ישראל . . . לימות המשיח, כדי שינוחו ממלכות שאינן מניחות להן לעסוק בתורה ובמצוות כהוגן, וימצאו להם מרגוע וירבו בחכמה כו".

ואעפ"כ, גם כאשר נמצאים בזמן הגלות, "מדבר העמים", ויש דברים המבלבלים כו' לעסוק בתומ"צ כהוגן - בכחו וביכלתו של יהודי לפעול על עצמו שמצב הגלות לא יפריע לו לשלימות העבודה בתומ"צ - עי"ז **שמתבונן ומצייר לעצמו** את מצב הגאולה שזוכים אליו **תיכף ומיד ממש**, שאז, נעשה בהרגש נפשו מצב שהוא מעין ודוגמת מצב הגאולה.

[וע"ד המדובר כמ"פ שהענין ד"תורתו אומנתו" שייך אצל כאו"א מישראל - שבמשך הזמן שקובע לתורה מצייר לעצמו שאין שום דבר בעולמו מלבד התורה].

וכפי שרואים במוחש בטבע בני-אדם, שרגש השמחה והתענוג בגלל מאורע שמתרחש במשך זמן מסויים ביום, פועל על היום כולו, גם על התחלת היום, לפני בוא המאורע, בידעו שעומד להתרחש תיכף מאורע המשמח.

(משיחת ש"פ בהו"ב, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

המדור מוקדש
 לזכות

ר' מיכאל נחמיה בן חיה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו
 ולזכות מרת חיי' רחל בת שפרינצא שנאל' שתחי'
 ולזכות אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בתיה רות בת שרה שיחיו
 וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל לזיווג הגון, ולזכות דוד יעקב בן מינדל לרפוש"ש בגור' ולזיווג הגון
 ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרוימה לברכה והצלחה בגור' ולזכות צבי בן חיי' רחל לרפוש"ש וקרובה

המדור הקודם - "דבר מלכות" - מוקדש

לזכות ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו
 וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו

גינזבורג

ולזכות זקניהם: מרת עלקה תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה
 לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש